

Śrī Kṛṣṇa Kathāmṛta Bindu

A Gopal Jiu Kiadó kéthetente megjelenő mini e-magazinja

20. szám | *Sat-tila Ekādaśī* | 2022. január 28.

A Gonosz Elme

Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Prabhupāda

A gonosz elmét, amelyben sosem lehet megbízni, minden reggel a következőhöz hasonló fenyegetés kíséretében seprűnyéllel kell elverni: „Ne sóvárogj arra, hogy másban hibát keress vagy arra, hogy magadat igaznak, őszintének és hiteles *bhaktának* kiáltsd ki, ami egész biztos, hogy nem vagy!” Ehhez kapcsolódik a *Vaiṣṇava mahājana* tanácsa:

karmī-jñānī michā-bhakta, nā habe tāte anurakta,
śuddha-bhajanete kara mana
vraja-janera yei mata, tā’he ha’be anugata,
ei se parama tattva dhana

Ne ragaszkodj a *karmīkhoz*, a *jñānīkhoz* és a hamis *bhaktákhoz* sem, hanem mindig a tiszta, vegyítetlen *bhajanát* támogasd! Kövesd az elveket, melyeket Vraja népe elfogadott, hiszen e becses igazságokat kell a magasba emelni!

Śrīla Narottama dāsa Ṭhākura
Prema-bhakti-candrika 6. 18.

Az elme állandóan hibásan működik, amikor valamilyan a dologra tekint, legyen az jó vagy rossz. A *Caritāmṛta* így énekel:

‘dvaite’ bhadrābhadra-jñāna, saba — ‘manodharma’
‘ei bhāla, ei manda’, — ei saba ‘bhrama’

Śrī Caitanya-caritāmṛta
Antya-līlā 4. fejezet 176. vers

Az emberek általában túl elfoglaltak az elmebeli spekulációikkal. Meg kell ettől szabadulniuk, és meg kell próbálniuk megtalálni a saját maguk, azaz a lélek számára az igazán jót! Van egy szállóige a *para-carcākarā gati nāhi kona kāle* hatásáról: „Aki hozzászokott ahhoz, hogy mások viselkedését kritizálja, az sosem fog boldogulni.” Mások csak csinálják azt, amit akarnak, nem foglalkozom velük! Inkább a saját mocskos elmémben kell hibát keresnem, és úgy kell gondolkodnom, mint ahogy arról a *Vaiṣṇava mahājana* is énekel:

āmāra jīvana, sadā pāpe rata,
nāhiko punyera leṣa
para-sukhe duḥkhī, sadā mithya-bhāṣī,
para-duḥkha sukha-karo

Állandóan csak rossz tetteket végezve, a legcsekélyebb jó tulajdonságtól is mentesen, én, a hazudozó mindig sajnálom, amikor mások örülnek, és jókedvű vagyok, amikor szenvednek, bajban vannak és aggódnak!

Śrīla Bhaktivinoda Ṭhākura
Śaraṇāgati 1. 4.

Mindig emlékeznünk kell erre a dalra és az elménket szüntelenül a *Hari-bhajanában* kell lefoglalnunk. Nem szabad sietve másokra támadnunk, hogy eltántorítsuk őket, hiszen az ilyen viselkedés kizárólag a csalókra jellemző, nem pedig a prédikátorokra.

Srila Prabhupada's Discourses.
In: Gaudiya Vaisnava Biographies
Nectar Books, Union City

Yaśodā Szeretett Fia

Śrīla A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda

Amikor Kṛṣṇa már egy kicsit nagyobb volt és a kisebb borjakra vigyázott, akkor gyakran ment az erdő közelébe. S ha nem ért haza időben, Nanda Mahārāja azonnal felment a *candra-śālikāba* (A *candra-śālikā* a tetőn felépített kicsi kunyhó, ahonnan madártávlatból minden irányba el lehet látni), és figyelte, mikor jön. Kisfia késői érkezése miatt aggódva addig maradt ott, amíg el nem

mondhatta a feleségének, hogy Kṛṣṇa – a kis tehénpásztorfiú barátaival körülvéve – jön vissza a borjakkal. Nanda Mahārāja a gyermeke fejét díszítő pávatollra mutatva tájékoztatta szeretett feleségét, mennyire elégedetté tette, hogy láthatta a fiát. Yaśodā anya ekkor így szólt Nanda Mahārājához: „Csak nézd a drága fiamat, akinek a szeme fehér, fején turbán van és egy köpenyt visel, bokacsengettyűi pedig édesen csilingelnek a lábán! A *surabhi* borjakat terelve közeledik, nézd, hogyan vándorol Vṛndāvana szent földjén!" Nanda Mahārāja válasza is hasonló volt: „Kedves Yaśodām! Csak nézd a csemetédet, Kṛṣṇát! Nézd testének feketés ragyogását, vöröses szemét, széles mellkasát és szép aranyláncát! Milyen csodálatosan néz ki! És egyre csak fokozza transzcendentális boldogságomat!"

Śrīla Prabhupāda:
Az odaadás nektárja. 43. fejezet

Kṛṣṇa Legeltetni Megy

Śrīla Jīva Gosvāmī

A *Śrī Saṅkalpa-kalpadruma* mű, amit *Saṅkalpa-kalpavṛkṣaként* is ismerünk, Śrīla Jīva Gosvāmī Prabhupāda munkája, s nem összetévesztendő a későbbi *Saṅkalpa-kalpadrumával*, Śrīla Viśvanātha Cakravartī Ṭhākura írásával.

A *Śrīmad-Bhāgavatam* 11. ének 15. fejezet 26. verséhez fűzött magyarázatában Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura több írást is megemlített, mint olyan könyvek, melyek az Úr Kṛṣṇa elérésében megfelelő útmutatást adnak, és ezek között volt Śrīla Jīva Gosvāmī *Śrī Saṅkalpa-kalpavṛkṣája* is.

Mint ahogyan az ember egy összepréselt gyapotlabdacsot bont ki, úgy gyűjtötte össze Śrīla Jīva Gosvāmī a *Śrīmad-Bhāgavatam* Tizedik énekéből Kṛṣṇa kedvteléseit és a *siddhāntát*, s fejtette ki azokat *Śrī Gopāla Campū* című könyvében. A *Śrī Saṅkalpa-kalpavṛkṣa* pedig a *Gopāla Campū* témáinak az összegzése.

A *Saṅkalpa-kalpadrumának* négy része van. Az első 275 versből áll és Kṛṣṇa *prakaṭa-* valamint *aprakaṭa-līlāit*, a megnyilvánított és a meg nem nyilvánított kedvteléseit írja le. A második rész 315 verse tovább tárgyalja az *aprakaṭa-* vagy *nitya-līlāt*, Śrī Śrī Rādhā Mādhava Vṛndāvanában zajló, a halandó szemek számára láthatatlan isteni időtöltéseit. A harmadik egységben Śrīla Jīva Gosvāmī Rādhā és Kṛṣṇa *sarva-ṛtu-līlāiról*, a nem ismétlődő illetve a csak bizonyos évszakban megtörténő kedvteléseiről ír. Ez a rész 131 verset foglal magába, a negyedik pedig mindössze tizet, s ezekben Śrīla Jīva Gosvāmī a *Saṅkalpa-kalpadruma* hallásának áldásait mondja el.

Az első fejezet tizenegyedik versében Śrīla Jīvapāda azt mutatja be, hogy Kṛṣṇa hogyan *kalpa-vṛkṣa* fa:

mūlaṁ janmādi-līlāsya skandhaḥ syān nitya-līlatā
śākhās tat-tad-ṛtu-ślokāḥ phalaṁ premamayī sthitiḥ

A *kalpa-vṛkṣa* fa gyökerét Kṛṣṇa születésével kezdődő kedvtelései alkotják. A fa törzse az örök, és az ágak az e könyvben leírt különböző évszakokban zajló időtöltései. A fa gyümölcse pedig az istenszeretet.

A következő részlet az első fejezet 93-113. és 127-147. verseiből áll, és Kṛṣṇa azon napi kedvteléséről szól, amikor a szüleit otthonhagyva legelni viszi a teheneket.

Vraja lakói ragyogónak látták Kṛṣṇát, miután Yaśodā anya Nanda Mahārāja pompás ruháiba öltöztette és az ékszereivel díszítette fel Őt. E ruhákban úgy tűnt, mintha zafírkék alakja aranyban fürdött volna. Ahogyan Yaśodā anya végigtekintett felékesített fián, szemeiből és melléből kicsordult a nektár. Kṛṣṇa pávatollat viselve, kezében ékköves furulyát tartva mindenki szemeinek elégedettséget okozott. De bármit is mondjunk el Kṛṣṇáról, azt elmondhatjuk Balarāmáról is! Yaśodā és Rohiṇī egyenlőek, s a szeretet, mellyel gyermekeik iránt viseltetnek, szintén egyenlő.

Yaśodā szeretete

Minden nap, amikor Kṛṣṇa indulni készült az erdőbe, Yaśodā anya egy kedvező edény vizet, lámpást és *āratit* ajánlott illetve Kṛṣṇa biztonsága érdekében számos rituálét végzett el. Kṛṣṇa, Aki már nagyon vágyott arra, hogy indulhasson, összetett kezekkel borult le anyja előtt, ő pedig megérintette, s eközben szeméből és melleiből nektár folyt.

– Elmegyek Veled az erdőbe, főzök neked ebédet, és majd odaadom, amíg még meleg! Gyermekem, te nagyon okos vagy, miért vagy hát

zavarban? Ha azt kérdeznéd: „Ki fog a házra vigyázni?” arra azt felelném, egyik nap Rohiṇī megy Veled, és én maradok itthon, aztán én megyek és Rohiṇī marad. Miért mondod, hogy itthon kell maradnom és a házi teendőket kell végeznem? Miért ne menjek veled az erdőbe? Kérdezzük meg a többieket, mit gondolnak! A fiunk nap mint nap az erdőbe megy, mi pedig, a szülei nem hagyhatjuk el a házat. Gyermekem! A szüleid nem félnek és nem is szégyellik, hogy kövessenek Téged az erdőbe. – mondta Yaśodā anya.

E szavak hallatán az Úr Balarāma elmosolyodott, könnyes szemekkel fejét lehajtva kedvesen így szólt:

– Ó, anyám! Ez akkor lenne jó ötlet, ha te és apánk újra fiatalok lennétek, hiszen a fiataloknak helyénvaló, hogy otthon vagy akár az erdőben legyenek. Tudd meg, hogy a tehenek legeltetése csak kifogás arra, hogy az erdőbe mehessünk! Az az igazság, hogy mi, fiúk játszani megyünk oda. Ó, anyánk! Örömmel fogyasztjuk el azt a négyféle ételt, amit az erdőbe küldesz nekünk, és amíg ott vagyunk, a nektárnál is édesebb erdei gyümölcsöket is megesszük. Én azért megyek az erdőbe, hogy Vraja ellenségeivel végezzek, azután pedig visszatérek a faluba, ahol senki nem látja, hogy megölöm a démonokat. Ó, anyám! Miért kellene hát félned? Amikor elmegyek, a tehenek a füvet legelik, és arra várnak, hogy visszatérjek. Szívükben igen jámborak és békések.

Ezután a falu kedves hölgyei, könnyekkel a szemükben a következő szavakkal fordultak Yaśodā anyához:

– Az a legkedvezőbb, ha a napi kötelességeidet elvégzed! Ez a legjobb, amit tehetsz! – majd megáldották Kṛṣṇát, Yaśodā anya pedig megölelte Őt, s gyengéden engedte, hadd menjen.

Yaśodā megérintette a fiát, tanította Őt, sóvárgott Utána, megközelítette, az Iránta érzett szeretettől elkábult, boldog volt amikor Vele lehetett, és sokféle módon gondoskodott Róla. Soha nem fáradt bele, hogy a fia társaságában legyen. Amikor Kṛṣṇa elhagyta a palotát, Yaśodā anya és Vraja nagylelkű hölgyei, mivel a szeretet köteleivel voltak Hozzákötözve, követték Őt. Amikor elment, Yaśodā visszatért és a napját házimunkával töltötte.

Nanda Gyülekezési Csarnoka

Eután Kṛṣṇa apja – a *brāhmaṇák* által is dicsőített – gyülekezési csarnokába ment. Nanda Mahārāja *sabhāja* egy hatalmas égbolt, melyet Vraja naphoz hasonlatos tehénpásztorainak fénye világít be, s maga az Úr Śiva is imádja. E csarnokot minden égtáj felől a Védákat édesen éneklő *brāhmaṇák* és sok-sok költő imákat recitáló kedvező hangja tölti be. Ez a vidámság csarnoka, ahol énekesek, táncosok és zenészek a Bharata Munitól tanult művészeteket mutatják be, s Kṛṣṇa apai illetve anyai felmenői közül többen is jelen vannak.

Kṛṣṇa Balarāma kíséretében lépett be a *sabhāba*, így árasztva el mindenki szemét ragyogó szépségének nektárjával. „Minden dicsőséget! Minden dicsőséget! Minden dicsőséget!” – hallatszott mindhárom világban. Az idősek felálltak, s egy Kṛṣṇa felé áradó hatalmas szeretetfolyóvá válva üdvözölték Őt.

Kṛṣṇa leborult előttük, aztán pedig személyesen is mindegyiküknek ismét a hódolatát ajánlotta. Sűrűn rájuk tekintve mindkét lótuszkezével átölelte őket.

vrajam anu paramāvarādi-bhedād
avaratayā yad api sphuranti lokāḥ
tad api vidhir ajalpad atra mitraṁ
padam iti hardam amuṣya vakti suṣṭhu

Vraja lakói alázatosan képesítetlennek és alacsonyrendűnek gondolták magukat. Ennek ellenére a hatalmas félisten, Brahmā is dicsőítette Őket, amikor azt mondta, hogy mindannyian Kṛṣṇa barátai.

Śrīla Jīva Gosvāmī:
Śrī Saṅkalpa-kalpadruma 133. vers

Mivel a múltban számos jámbor tettet hajtottak végre, most képesek lehettek arra, hogy a zafírt és a gyémántot, az Úr Kṛṣṇát és az Úr Balarāmát nézzék. Nanda király torkát a sírás fojtogatta, így egy szót sem tudott mondani. Kṛṣṇa ismerte az apja szívében lévő szeretetet, ezért az Ő szemeit is elárasztották a könnyek és azt mondta:

– Ó, apám! Habár Vraja erdejében nincs veszély, és habár onnan a tehenek maguktól is visszatérnek, mi fiúk ennek ellenére továbbra is visszük őket legelni. A valódi oka annak, hogy az erdőbe megyünk az az, hogy ott tudunk játszani.

– Apád Vraja népének élete, Te pedig az ő élete vagy. Kell ennél többet mondanunk? Már úgyis mindent tudsz. – mondták Kṛṣṇának az Upananda vezette emberek.

Nanda Mahārāja meglátott néhány koldust, és arra vágyva hogy a fiát elégedetté tegye, bőséges adományt adott nekik. Ők pedig viszonzásul

végtelen áldásaikat szórták Nanda fiára, Kṛṣṇára, Aki keresve sem találhatott volna olyan áldást, amiben így részesült.

Kṛṣṇa aztán összetett kezekkel kérte, hadd mehessenek az erdőbe. Amikor a Vrajavāsīk látták Kṛṣṇa lelkesedését, először megvárták, hogy a *brāhmaṇák* befejezzék a kedvező védikus *mantrák* éneklését, és azután a tehenekhez vitték az Úr Kṛṣṇát.

Már messziről látták a csordát, ami először meg sem mozdult. Aztán Kṛṣṇa és a *gopák* közelebb értek, s amikor a tehenek észrevették őket, saját borjaikként gondoltak rájuk és bőgve futottak hozzájuk. Ekkor a tehénpásztorfiúk hangos kiáltozás közepette, nagy örömmel indultak az erdőbe. Kṛṣṇa testének illatát követve a tehenek is boldogan lépkedtek utánuk, őket pedig az idősebb tehénpásztorok követték.

Kṛṣṇa viszont emiatt nyugtalankodni kezdett. A tehénpásztorok Kṛṣṇa szívének vágyát megértve, és miközben a torkukat a sírás fojtogatta visszafordultak. Nanda apa, miután még néhány utasítást elmondott a fiának, szintén visszafordult. Nem tudott más tenni, mint tekintetével imádni az Úr Kṛṣṇát. Aztán ő és a többi tehénpásztor valahogyan elindultak haza, de távozás közben nem tudták megállni, hogy legalább ne próbáljanak meg Kṛṣṇára nézni, s csillogó tekintetükkel áldották meg. Kṛṣṇa leborult előttük, majd eltűnt az erdő sűrűjében.

Śrī Kṛṣṇa Kathāmṛta Bindu

Kéthetente megjelenő
ingyenes e-magazin

Kiadja: Gopal Jiu Kiadó
Sri Krishna Balarama Mandir
National Highway No. 5
IRC Village
Bhubaneswar, Odisha, India 751015
Email: katha@gopaljiu.org
Website: www.gopaljiu.org

A Gopal Jiu Kiadó a Krisna-tudatú Hívők Nemzetközi Közösségének (ISKCON) része. ISKCON Alapító-*Ācārya* Ő Isteni Kegyelme A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda

Magyar változat: Japablog

Szerkesztői jegyzet

Jīva Gosvāmī Kṛṣṇa azon napi kedvteléseinek egy részéről ad leírást, melyek a lelki világbeli örök kedvteléseiben és az anyagi világban megnyilvánult kedvteléseiben is minden reggel megtörténnek.

Śrī Caitanya Mahāprabhu és követői *bhajanájának* és tanításainak egyik különleges jellemzője az Úr és *bhaktái* közötti elkülönülés érzésének hangsúlyozása. Sőt, Kṛṣṇa Caitanya Mahāprabhu formájában történő eljövetelének egyik fő oka is az volt, hogy ezeket az érzéseket megízlelje. Időnként találkozunk olyanokkal, akik azt gondolják, hogy az elkülönülés érzései, vagyis a *vipralambha-bhāva* csak Kṛṣṇa anyagi világban megnyilvánult kedvteléseiben van jelen. Ugyanakkor Śrīla Jīva Gosvāmī és más *ācāryáink* leírják, hogy az elválás ezen érzelmei Kṛṣṇa anyagi és lelki világban zajló napi tevékenységeinek is a részei. Kṛṣṇa minden nap megy tehenet legeltetni, a Vrajavāsīk pedig minden nap hiányolják Őt, amíg az erdőben van. Śrīla Viśvanātha Cakravartī Ṭhākura a *Śrī Kṛṣṇa-bhāvanāmṛtájában* szintén bemutatja e kedvtelést, amikor Kṛṣṇa az erdőbe megy, és a leírása végén gyönyörűen jellemzi a Vrajabāsīk által érzett elkülönülést:

mad viccheda-rujo 'nubhāvakam aho cetaḥ priyāṇām atas
tan nītvā nija saṅga eva vipinaṁ yāmīti yāte harau
ko naḥ syād viṣayo 'nya ity anunayus teṣāṁ dṛśo veśma tu
sva sva varṣmabhir eva saṁskṛti-vaśān muktopamās te 'viśan

Kṛṣṇa az erdőbe menve így gondolkodott: – Azok, akik szeretnek, szomorúak lesznek, amikor elmegyek. Hadd vigyem hát magammal az elméjüket! – s így is tett. A Vrajavāsīk szemei pedig a következőt gondolták:
– Mi másra nézhetnénk, mint Kṛṣṇára? – ezért hát ők is követték Kṛṣṇát. Így tértek haza a Vrajavāsīk, mint felszabadult lelkek, hogy a testüket – csak egy külsődleges szokásként – fenntartsák.

Forrás

Haridas Das: *Śrī Śrī Gauḍīya Vaiṣṇava-abhidhāna*. Nabadwip, West Bengali. Haribol Kutir. 1957. (Bengali).
Śrīla Jīva Gosvāmī: *Śrī Saṅkalpa-kalpadruma*. Angol fordítás: Kusakratha Das. Culver City California. Kṛṣṇa Library. 1991.
Kṛṣṇa Dvaipāyana Vyāsdeva: *Śrīmad Bhāgavatam* Tizenegyedik ének. Angol fordítás: Śrīmad Hṛdayānanda Dāsa Goswami. Los Angeles. Bhaktivedanta Book Trust. 1983.
Śrīla Viśvanātha Cakravartī Ṭhākura: Śrī Kṛṣṇa-bhāvanāmṛta Mahākāvya. Angol fordítás: Advaita Das. Vrindavan. Rasbihari Lal and Sons. 2000